

ΤΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΤΟΥ ΠΑΠΠΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΓΙΑΓΙΑΣ

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΟΥ ΓΕΦΥΡΙΟΥ (ΚΥΠΡΟΣ)

Μια φορά κι ένα καιρό πάταν ένας άνθρωπος που είχε έναν υπηρέτη. Ό, τι του έλεγε έκαμε, πάταν έμπιστος πολλά. Ο άνθρωπος δύος τούτος, ο άρχοντας, δεν έκαμε παιδί. Έκαμε τάματα στους αγίους, έκαμε ελευθερίες, πολλά καλά, βοηθούσε τα ορφανά, τες κήρες, του γέρους...

Ήταν ένας ποταμός κοντά στο χωρίό τους. Άμα έβρεχε, κατέβαινε ο ποταμός, ορμητικός, πλατύς, και δεν μπορούσαν οι ανθρώποι να τον περάσουν, περίμεναν μέχρι να πουχάσει και μετά. Λέει ο άνθρωπος μέσα του:

- **Θα** κτισώ κι ένα γιοφύρι να περνούν τα πλάσματα, να πηγαίνουν στη δουλειά τους και ίσως μου πέμψει ο Θεός ένα παιδί. **Πράγματι, έκπιση** ένα μεγάλο γιοφύρι, ώσπου να χειμωνάσει, πάταν τελειωμένο. Ότις κι ετελέφαν το κτίσμα, λέγει στον υπηρέτη, τον μισθωτό του:

- **Να** πας να μπεις κάτω από το γιοφύρι, ν' αγροκάπισεις τι θα λαλούν εκείνοι που θα περνούν από πάνω.

Ο υπηρέτης επήγειρε, ενέβην κι έκατσε κάτω από το γιοφύρι. Περνούσαν τα πλάσματα ένας - ένας κι έλεγαν:

- **Έκαμε** πολλά καλά τούτος ο άνθρωπος, μα τούτο το γιοφύρι είναι το καλύτερο πράγμα που μας έκαμε. Περνάς χαρά σου, μήπε να φοβηθείς τον ποταμό, μήπε τίποτε. Ο Θεός να του χαρίνει τη γυναικά του και να του χαρίσει κι ένα παιδί.

Πέρασε αρκετή ώρα, περνούσαν άλλοι, άλλοι, τα ίδια λαλούσαν, κι εύχονταν υπέρ του ανθρώπου. Ύστερα πάθαν τρεις - πάταν η Αγία Τριάδα. Ακούμπησαν πάνω στα κάγκελα του γιοφυριού και λαλεί πιά Αγία Τριάδα:

- **Για** τούτο το καλό και για όλα τα καλά που έκαμε ο άνθρωπος τούτος θα του πέμψει ο Θεός ένα παιδί, που άμα γίνει πέντε χρονών, ό, τι πει θα γίνεται.

Ο υπηρέτης άκουσε, φθόνησεν δύος η ψυχή του κι ήταν νύχτας, αντί να πάει να πει στον αφέντη του τι άκουσε, πήγε και του είπεν άλλα:

- **Περνούσαν** τα πλάσματα, στέκονταν κι έλεγαν: «Ε, και τούτο... έκπιση ένα γιοφύρι και νομίζει ότι είναι κάμποσος. Τούτα άλλα που κάμνει είναι αππώματα, καμώματα και κάμποσες περικάρισες». Δεν είπαν τίποτε καλό για σένα.

Λυπήθηκε ο άνθρωπος, δύος δεν είπε τίποτε. Στο μεταξύ, έμπα μέρα, έβγα μέρα, εγκαστρώθη στη γυναικά του. Ήρθε η ώρα γέννησης, πήραν το μωρό οι γειτόνισσες, το περιποιήθηκαν, το τύλιξαν και το έβαλαν στην κούνια. Φρόντισαν και την μάνα του κι έφυγαν. Η γυναικά κουρασμένη εκοιμήθη. Πάει τότε ο υπηρέτης, πήνει το μωρό και το παίρνει έξω του χωριού, σε μια γυναικά που ανάγιωνε τα μωρά, άμα πέθαινε η μάνα τους. Τns λέει:

- **Πάρε** τούτο το μωρό να το αναγιώσεις κι ότι δαπανήσεις κι ότι θέλεις θα σε πλωρώσω. Έβγαλε μάλιστα κι της έδωσε κι ένα πεντόλιρο.

- **Ε,** μείνε πάσχος, γιέ μου, εγώ αυτή τη δουλειά κάμνω.

- **Α!** Να το φροντίζεις ώσπου να γίνει πέντε χρονών.

Αφήνει το μωρό στη γυναικά και πάει βουρτίσε πίσω στο σπίτι του αφεντικού του. Πιάνει, έσφαξε μιαν όρνιθα, παίρνει το γαίμα της και το βάλει πάνω στα χείλη και στα στήθη και στα χέρια της λεχώνας.

Σπικώνεται ο άντρας της λεχώνας το πρωΐ, πάει να δει το μωρό, δεν υπάρχει μωρό.

- **Παναγιά** μου, Κυκκώτισσα μου! Μα τι έγινε το μωρό μας;

- **Έρχεται** τότε ο υπηρέτης κοντά:

- **Μα** τι έπαθες, αφέντη;

- **Παναγιά** μου, χάθηκε το μωρό!

- **Δεν** βλέπεις, αφέντη πως το έφαγε η μάνα του; Δεν καταλαβαίνεις καθόλου ότι το έφαγε η γυναικά σου; Δες, το έφαγε. Δες τα χείλη της, τα χέρια της, τα στήθη της... το έφαγε.

- **Γυρίζει** ο καπνένος ο άνθρωπος και λέει στη γυναικά του που στο μεταξύ είχε ξυπνήσει από τες φωνές:

- **Τι** έκαμες βρα; Έφαγες το μωρό μας, κόρη ασυγχώρητη;

Η γυναικά έμεινε με ενοικτό το στόμια.

- **Δεν** καταλαβαίνω τίποτε. Για την όνομα του Θεού και της Παναγιάς, είναι δυνατό να φάω το μωρό μου; Φώναζε, έκλαιε, δεν ήξερε τι να κάμει, πάταν για να πελλάνει.

Έρχεται στο μεταξύ η Αστυνομία, την έπιασαν και την επήριαν έτσι λεχώνα όπως πάταν στο νοσοκομείο κι άμα έγιανε την έβαλαν στη φυλακή.

Ο καπνένος ο άντρας της έμεινε μόνος του, δεν ήξερε τι να κάμει, πήθελε να ποθάνει από το μαράζι του. Πήγαινε κάθε μίνα στη φυλακή κι έβλεπε τη γυναικά του.

Όμως, να τους αφήκομεν τούτους και να πάμε στο παιδί.

Έμπα μέρα, έβγα μέρα, έγινε πέντε χρονών. Πήγε ο υπηρέτης εκείνος, πλήρωσε τη γυναικά που το έγλεπε, και πήρε το παιδί. Πήγε τότε και κάθισε απέναντι των σπιτιών του βασιλέα και λέει στο παιδί:

- **Να** πεις να γίνει ένα σπίτι καλύτερο από το σπίτι του βασιλιά, επιπλωμένο όπως ένι η πράγματα που έχει ο βασιλιάς.

- **Ε,** να γίνει ένα σπίτι καλύτερο από το σπίτι του βασιλιά, είπε το παιδί.

Πράγματι, έγινεν ένα παλάτι θαύμα, με τα πράγματα μέσα, ότι χρειαζόταν. «Να πεις να χει φωμά, να πεις να χει λεφτά, να πεις να χει...», πρόστασε συνέχεια εκείνος ο υπηρέτης και το παιδί έλεγε και γένονταν όλα.

Μια μέρα ο υπηρέτης πήγε και ζήτησε την κόρη του βασιλιά. «Να μου δώσεις την κόρη σου, έχω και παράδεις πολλούς, αμέτρητους, κι όπι θέλεις. Να τα σπίτια μου και τα πράγματα μου...».

Tου την έδωκε ο βασιλιάς και την πήρε στο σπίτι του. Ήταν δύος ένας σκυλόκακος... πήγαινε κι έπινε και μεθούσε την κόρη του βασιλιά μέρα - νύχτα.

Μια νύχτα, ο υπηρέτης έλειπε πάλι, πήγε να πει. Το παιδί

σκέφτηκε: θα' ρθει πάλι τώρα και θ' αντακώσει φωνές, θα πάω να κρυφτώ κάτω από την μονή». Μπήκε κάτω από τη μονή. Γύρω - γύρω η μονή είχε ρούχο (όπως τα σκλουβέρκα) ως κάτω χαμάι και δεν φαινόνταν. Ο υπηρέτης ήρθε τα μεσάνυχτα μεθυσμένος, αρχίνισε τες φωνές, ενά κακό....

- **Εισαι** τέλεια πελλός, λαλεί του η βασιλοπούλα. Στο φρενοκομείο έπρεπε να σε πάρουν αντί να σε παντρέψουν μ' εμένα να με βασανίζεις. Φρενοκομείο ήθελες.

- **Φρενοκομείο** εγών; Να' ξερες τι κατάφερα εγών!

Και της είπε την ιστορία από την αρχή, όταν έκατσε κάτω από το γιοφύρι. Το παιδί στο μεταξύ αγροκούσε.

- **Ήμουν** από κάτω και όταν ήρθαν τρία πλάσματα και είπαν ότι ο αφέντης μου θα κάμει ένα μωρό που άμα γίνει πέντε χρονών, ότι πει θα γένεται. Κι ότις και γέννησεν πήγα κι πήρα το μωρό κι άλειψα τη μάνα του κάμποσο γαίμα της όρνιθας. Εγώ και ο άντρας της είπαμε πως το φαγε, και την πήρε η Αστυνομία και την έβαλε στη φυλακή. Μετά από πέντε χρόνια, ανάλαβα το κοπελούδιν, κι είπε κι εγίνε τούτο το παλάτι. Γινόκε το ένα, γίνηκε το άλλο. Εγώντι τα κατάφερα μια χαρά κι εσύνι μά που πεις πως είμαι πελλός»;

Άμα κι άκουσε όλα τούτα, το παιδί εξέβην από την μονή και λέει του υπηρέτη:

- **Η** μάνα μου είναι στη φυλακή κι ο κύρης μου μαραζώνει; Να γίνεις ένας σκύλος αλυσοδεμένος!

Ξαφνικά ο υπηρέτης έγινε ένας σκύλος αλυσοδεμένος κάτω στο πάτωμα, κι έλασε.

Λαλεί της κοπελούδας το παιδί:

- **Να** πάεις στον κύρη σου, γιατί δεν είναι πλάσμαν τούτο και θα γενεί πάλι τούτος ο τόπος εδώ έρημος.

Παιρνει τότε η κοπελούδας το πάτωμα κι έλασε.

Λέει τότε το παιδί:

- **'Οπως** πάταν πριν χωράφι, χωράφι να γενεί πάλι τούτος ο τόπος. Εγίνη! Πιάνει τότε το σκύλο από την αλυσίδα κι ελάμινησε.

- **Λάμηε**, λάμηε, πήγε κι βρήκε το χωρίο του. Ρότησε, βρήκε το σπίτι του, ενέβην έσω, βρήκε τον κύρη του, λαλεί του:

- **Ίντα** κάμνεις εδώ;

- **Ίντα** να κάμω ο κακότυχος; Κλείω τη μοίρα μου.

<p